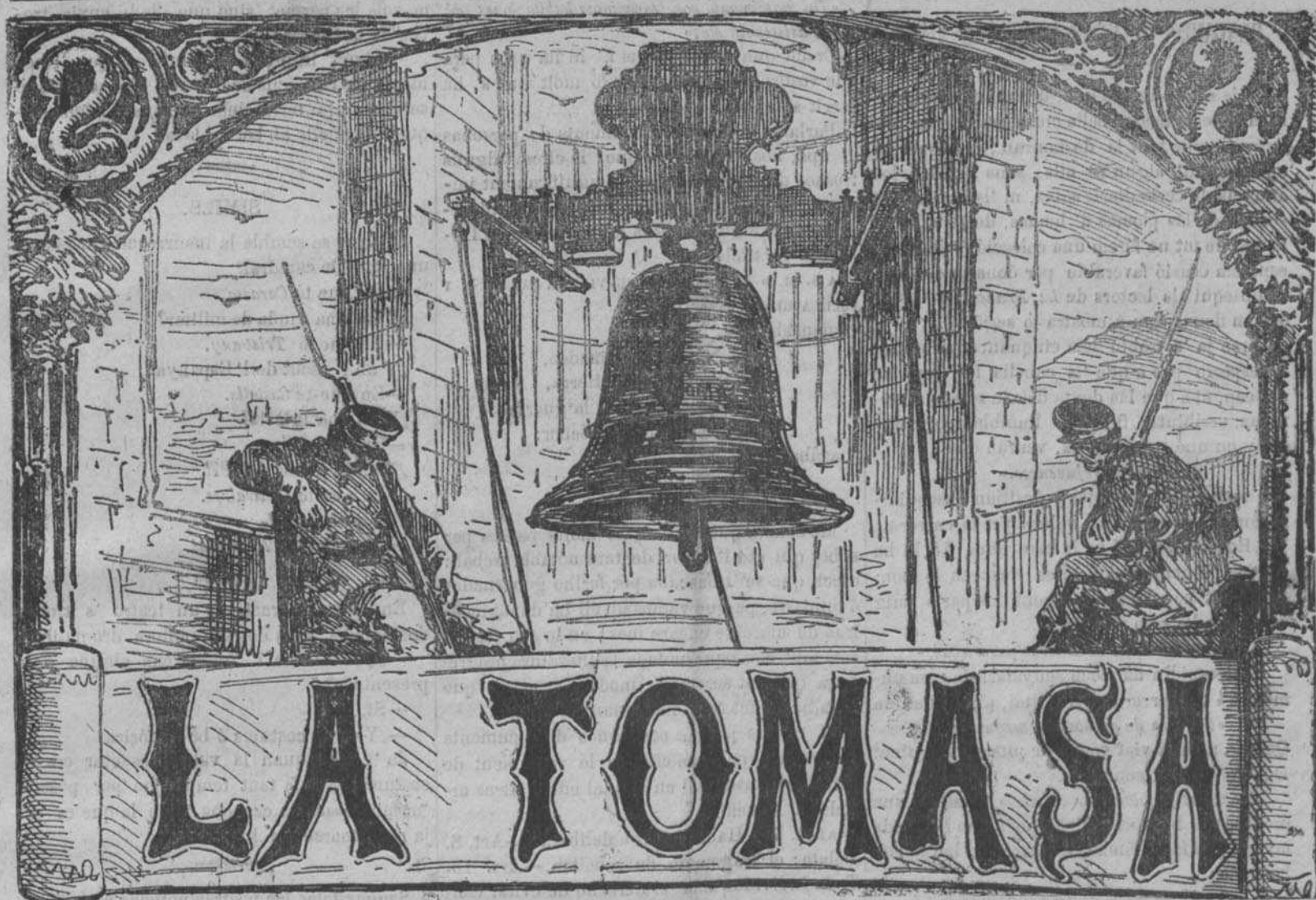

ACTUALITATS.

3.ª part de D. Quijote de la Mancha.

FRAGMENT D' UNAS MEMORIAS XINAS.

Fa ja algun temps que, desitjant veure desaparèixer de nostra bella ciutat los desgraciats lletreros que tant la deshonran, prenguerem apuntació d' algun d' ells, sens olvidar los anuncis de certs diaris sabis, ni 'ls escrits que sortian de las plomas d' homes, dels qui s' en fà cas; de tot ne fèrem una colecció, y mentres esperem ocasió favorable per donarla á llum, en obsequi als lectors de *La Tomasa*, nos permetem donar com á mostra lo següent:

Quan ja 's trobin dels cinquanta per munt, no esperin pas á que 'ls cabells los desertin del cap, ni á que las dents deixin sots á las genivas; arribintse fins á la Rambla dels Estudis y en una perruqueria, veurán que:

«Aquí se rejuvenece.»

Si tenen algun foraster y desitjan obsequiarlo portintlo á dar una volteta per lo carrer de las Egipcias; allí en la casa núm. 15 hi ha un establiment, únich en sa classe en lo mon: fàcilment coneixerán de hont los parlo puig veurán lo lletrero que diu:

«Establecimiento de Burras para leche.»

No descuidin tampoch senyalarli la casa número 24 del carrer del Hospital, allí hi ha una

«tiradora de pechos con máquina»

Que no n' han vist vostés de pits ab máquina? Donchs, mirin, son aixis.

Alló de se prohibe *«fixar carteles»* ha suferit una modificació bastant radical, pues que l' amo de la casa que fá cantonada al carrer de la Cadena ha posat:

«Se prohibe poner carteles y basuras.»

Passin també per la baixada de la Canonja y casi al frente 'ls vindrá un tros de Sant Llorens. Fixintse ab uns retratos que hi ha á la portalada. Vostes creurán qu' alló es una mostra de que allí hi viu un retratista? Dols no senyors: alló es un pretest per amagá 'l verdader ofici, puig qu' en lletras bastant grossas s' hi llegeix:

«Difuntos con perfeccion y sin incomodidad.»
¿Que fá l' Autoritat?

Mes deixant corre 'ls lletreros que fora un may acabar si haviam de dirlos tots, tenim lo gust d' invitarlos á fullejar alguns números antichs del «Telégrafo.»

Mirin que diu lo del 14 agost de 1869.

«La Sociedad del Baile de las Huertas de San Antonio previene y hace saber á las jóvenes de la clase y distincion que fueren, que no se permitirá entrar á ninguna jóven que por solo objeto de notar, burlarse, calentar asientos, servir por solo de bulto, para ocupar puesto toda la tarde en el baile, privando con esto á las que quieran entrar para bailar, se extinguirá á todas las que no satisfagan el cumplimiento de bailar conforme que por esto está destinado dicho establecimiento y no para que hagan planton todo el día.»

Y lo del 19 del mateix mes:

«Dos llacos amarradas con una cinta, una de ellas como de caja de hierros, etc.»

Y lo del 20 de idem:

«Criado. Se desea uno de planta, etc.»

Y en lo del 29 Setembre del 69:

«Ayer por la mañana se perdió un priquito que tiene la cola nueva y en el cuello le faltan algunas plumas; tiene en la pierna una beta atada, es de color ya descolorida.»

Y en lo del 6 d' octubre del mateix any:

«Criados. Se necesitan tres. Buen salario, buena alimentación y entera asistencia. El uno ha de ser robusto buena presencia, serio y formal.»

Y en lo del ....

«Un matrimonio con espaciosas habitaciones, dá buena asistencia etc.»

Crech que ab los citats n' hi ha prou pera que vostés se convensin de lo molt que s' ha escrit sobre aquet género.

Parlant, donchs de documents de personas d' upa, nos permeterán que 'ls citem alguns trossos d' una poesia que, magníficament impresa, fou repartida per un conseqüent progressista entre alguns vehins del carrer de la Llibertat. Lo titol era:

A S. M. D. AMADEO I EN SU VIAJE Á CATALUÑA Y FELIZ ARRIBO Á BARCELONA

comensaba:

«Bien venido D. Amadeo,
En esta nobilísima tierra,
Dó en las artes y en la guerra
Es de las primeras, Señor:

y acababa:

«Viva así D. Amadeo
Bien venido y Laus Deo.»

Me consta que s' han fet molts passos per saber qui era l' autor de tant notable treball: crech que se 'l buscaba per ferlo gobernador ó ministro, perque vamos ab ell ha donat mostres de mereixe encare mes: en lo seu treball está tant ben representada la literatura progressista que pot servir de modelo á altres que sens haver fet tant, han guanyat creus.

Si 'ns fos permès ocuparnos de documents particulars, podriam citarlos lo reglament de certa Societat de ball en lo qual entre altres articles s' hi veuen:

«Art. 7. Habrá lugar á deliberar.—Art. 8. Delatar el fragmento de rebelion.—Art. 10. Todo individuo tiene el derecho de evitar consecuencias funestas.—Art. 11. En las sesiones que haya votacion la mayoría ganará siendo la mitad mas uno.»

Pero com en lo privat no podem ficárnoshi, no 'ls en parlarem.

Per avuy sembla que n' hi ha prou.

CAMPANADAS.

A Madrit se parla de diferents desafios entaulats entre diversos homes polítichs.

D' aquesta feta 'l Manzanares baixará vermell.

Pero arribant á cert punt lo riu, distant ja de Madrit, son color se confondrá ab lo de la Espanya.

Vermella..... de vergonya.

Lo cabecilla Velasco tracta de fusellar á la Junta á guerra carlista que consentí ab lo conveni de Amorebieta.

Comprench molt bé que 'ls carlins sigan aficionats á plantificar quatre balas al cap dels millors dels seus amichs.

Proclamant á Déu com proclaman, enviar una persona dels seus al Cel com mes abiat millors lomes gran dels favors que poden ferli.

El Czar de Russia en lo día del seu sant, concedí un indult á la premsa.

Lo día del sant de D. Ama....

Pero callém ¿No n' hi ha prou encare ab que l' Espanya siga una nació democrática?

—Ja 'u véu,—deya una tal D. Sinforosa, que té un fill jesuista, un altre rector y sublevat y una filla monja.—Ja 'u véu lo que diu lo diari. Los republicans de França privan las professons de Corpus, mentres lo govern turch

no sols las permet, sino que 'ls hi envia tropas de honor.

—Aixó l' hi prova D. Sinforosa que 'l bell ideal dels católichs com vosté, deu ser necessariament la terra dels turbans y dels casquets vermells ab borla blava.

SIMILS.

¿En que se sembla la insurrecció carlista ab una orga de catedral?

—En que té Carassa.

¿Y ab una viuda de militar?

—En que té Tristany.

¿Y ab l' escut de l' Espanya?

—En que té Castells.

¿Y ab una Iglesia?

—En que té Sans.

¿Y ab la plassa del Pi?

—En que té Cadiraives.

¿Y ab un mort?

—En que té 'l Nas-ratat.

En l' administració de un teatro 's troban dos amichs. Tots dos son autors dramátichs.

—¿Que tal? diu l' un. ¿Tens alguna obra presentada?

—Sí.

—¿Y es de costums ó bè histórica?

Jo 't diré quan la vaig presentar era de costums; pero fá tant temps que per posarla 'm fan passar ab cançons, que lo que es ara ja pot donarse per histórica.

Segons totas las nostras noticias está á punt de celebrarse aquí á Espanya una gran funció nacional.

—¿Tragedia, comedia ó qué?

—No senyor, un ball de empleats, y especialment de gobernadors de provincia.

EPIGRAMA.

Eix dia una majordona
deya del Pare Joan,
parlant ab una altra dona:

—Lo que es jo quan té la bona
sempre 'l voldria al davant.

Lo cabecilla Velasco féu fusellar als seus correligionaris Calle (pare y fill) per haver acceptat lo conveni de Amorebieta.

L' operació 's féu á las portas de una iglesia, y després d' haverlos fet confessar per dos capellans de la partida.

Encare que 'ls infelissos duyan escapularis d' aquells que fan desviar las balas, per xo van caure com sino 'ls haguessen dut.

En Sagasta en lo Congrès defensa lo conveni de Amorebieta fet per en Serrano.

Aquest en cambi declara acceptar la politica del ministeri Sagasta.

Desd' are quedarà modificat aquell ditxo de l' olla que demana á la payella que s' aparti per no enmascararse.

A Lisboa s' han pres algunas espingardas, destinadas als carlins.

Que 'ls absolutistas s' armin de espingardas ho trobo mes lògich que no pas que surtin ab Berdans, Chasepots, y altres sistemas dels mes adelantats.

EPIGRAMA.

Deya á n' al pare Bernat
aquest dia una senyora:
—Com es que ja ha arribat l' hora
y vosté encara no s' ha alsat?—
Y respongué 'l capellá:
—Senyora no 'u cregui un tort,
quan jove ja 'm vaig alsá,...
mes avuy ja no vaig fort...
Bé m' ho poden dispensá.

Un jove flach, mes que flach escanyolit,
parlava ab una senyora, grassa com una bota.
—Ay qui fos com vosté que té salut!
Y deya ella:
—Ay qui fos com vosté que está magre!
—Jo no puch treballar per massa flach!
—Jo no puch treballar per massa grassa!
¿Qué es vosté? y dispensi:
—Fadri de una fundició de ferro.—¿Y vosté?
—Ay... jo quan estava mes flaca era... bo-
lera.

—Y aixó dels dos milions de 'n Sagasta ¿no
saben com s' arregla?
—Oh aixó ray. Las Corts l' hi concedirán
un *crédit*.
—Y vol dir que concedin-li un *crédit*,
l' hi tornarán lo *crédit* que ha perdut?

En Pere és cego. La Paula, dona séva tam-
bé es cega. Ja 'u son de naixensa.
Viuen molt bé: s' estiman molt.
Y á pesar de aixó, lo mes estrany, es que no
poden veure's

Un tal Urquiza, membre de la Junta á
guerra que després de haver firmat lo conve-
ni de Amorebieta, á impulsos del canguelo se
n' ha anat á Madrid, desmenteix molts dels
fets que deixá sentats lo Duch de la Torre, al
donar sas explicacions en lo Congrés.

Atribueix no obstant los errors á falta de
memoria per part del president del Consell de
ministres.

¿Quina falta que fan en certs cassos las quas
de pansa!

L' altre dia vaig veure en la *Tertulia*, pe-
riódich radical, un article titolat:

—«La *Revolucion* ha muerto. ¡Viva la *Revolucion*!»—

Me sembla que es ja hora de que 'ls radi-
cals adverteixin que ab una altre gloriosa no
'ls aniria encare tant gras com ab la de Se-
tembre.

Hi ha una partida carlista pels vols de Vi-
ladrau.

Bén ideat. Viladrau, es de Catalunya, la
terra mes famosa per las sévas *castanyas*.

Ab lo titol de «*Parece que ya es hora*» hem
vist una fulleta queixantse de que circulin
tants papers posant en ridicul als capellans.

«¿Quina culpa tenen, diu, si alguns de la
séva classe s' han posat á soldats? ¿Déu des-
preciarse per aixó als altres?»

Y dirém nosaltres: —Quan los demás á pesar
de la mistificació que 's fa per alguns de la
religió católica, callan y no 'n protestan ab
véu alta, y no miran per la séva part d' exitar
contra 'ls extraviats l' opinió d' aquella part
de públich ignorant pera la qual la veu de un
capellá acostuma á ser infalible, es senyal que
aproban la conducta dels mes ardorosos, y que
sino la segueixen, no es certament perque no
'n tingan ganas.

«*Parece que ya es hora*» de que cessi aquest
escándol, sembla dir la fulla á que 'ns referim.
Lo mateix repetirém nosaltres.—Sembla que
ja es hora de que 's veji que 'l clero no patro-
cina lo carlisme; sembla que ja es hora de que
'ls bisbes condemnin fortament á aquells dels

séus subordinats que han cambiat la patena
per la motxilla; sembla que ja es hora de que
sino volan aixecarse queixas injustificadas,
no 's fassa l' hipócrita d' aquesta manera com
se fa.

HEROICITAT CARLISTA.

Que 'ls carlins son gent
de valor, no 's pot negar;
puig la llana solesament que
portan al clatell ja val un
grapat d' unsas.

L' aurora ja despunta, tornant al mon la vida;
De Febo 'l brillant carro ja surt per l' orient:
Davant sa llum hermosa, la lluna, atemorida,
Rogenca de vergonya s' amaga en l' occident.
Una catifa de herba cubreixne la planura
Que la sutil rosada n' adorna ab mil brillante...
¿No hi vist jamay tant bella, tan gran á la
Natura!
¿No hi vist jamay un quadro tan salpicat d'
encants!

Aucells de totes menas ab dolsas cantarelles,
Jugretejant alegres, saludan á 'n 'l sol:
Per 'qui cadarneretas, verdums y pastorellas;
Per 'lla titellas, guatillas, tudons y rosinyols...

Pél bosch y á 'n aquesta hora tranquils ne ca-
minaban

Unscinqó sis cents homes armats de cap á peus;
Lligats á la cintura rosaris ne portaban
Y cants y escapularis y prodigiosas creus.

Cinquanta trabucaires d' atlética estatura
A la vanguardia anaban serens y decidits:
Cinquanta feras n' eran, que al véure sa bravura
Los mes valents hagueren fugit acobardits....

Cansats decaminarne pel bosch y la montanya,
S' aturan deixant l' arma, s' adormen sens rezél...
¿Que dormin, si, que dormin los dignes fills
d' Espanya!
Los ángels perells vetllan de desde dalt del cel.

Ja casi tots presos Morfeo 'ls tenia,
Ja tots ne somiaban gulóns y llorers,
Quant los centinellas, ab veu destrempada
Ne cridan «¡A l' arma, soldats del Seté!»

«¡A l' arma!» responen fatidichs los ecos,
Y 'ls arbres murmuran: «¡A l' arma, valents!»
Y prést aixecantse las hostes de Carlos:

«¡A l' arma!» contestan, petantne de dents.
«¿Veyéu aquell núvol que allá en llunytanansa

«Despay se n' aixeca tapantne lo cel?»
«Son éls! los impiós!» diu pare Silvestre,

«Fills meus: ¡á las armas! ¡no hi hági quartel!»
Rugint com panteras, las armas empunyan

Cridant «¡Visca Carlos! ¡A baix l' estranger!»
Y al só de 'ls redobles y de las trompetas...

«S giran y fugen lleugers com lo vent...

Al cap de poca estona lo núvol ja no 's veyá,
Y al puesto d' ell n' hi habian, alegres pasturant:

Un gros remat de cabras, tres bous, un gos que
jeja,

Y un pastoret guardantlos ab un fluió sonant.

LLUS D' IGUALADA.

LO MILLOR VERENO.

Tant aburrit estich de aquest *jandango*,
mon destí es tant pervers y desgraciat,
que sols espero 'l jorn que 'm sigui dat
passar al altre mon per ballá 'l *tango*.

Res del mon m' afalaga, re'm distreu:
no sé si es perqué so tant lliberal
que treballant pitjor que un animal
no 'm veig may una xapa sobre meu.

Jo veig homes que han fet grossa fortuna
guanyant casi 'l mateix que hi guanyat jo,
y treballant molt menos ¡ay Senyó!
han lograt tenir terras en la lluna.

Pero jo... ca, trevalla que trevalla

per guanyá al cap de vall tantíssim poch,
que... sort que posar pugui la olla al foch
y 'm salvi de dormir damunt la palla.

Si deiaixó no n' hi há un tipique será un fart?
no hi ha mes, tinch pensat dar-me la mort;
aquesta haurá de ser la meva sort
encar que 'l suicidarme 'm costi car...

Apropósit, don Pere, siguim franch:

¿Quin veneno es millor per reventar?

—Que m' ho dius de debó que 't vols matar?

Donchs fumat aquest puro del estanch.

E. SEITNES.

CAMPANADAS.

Segons diuhen de Madrid sembla que 'ls
carlins volan tornar á las Corts, per acusar á
n' en Serrano y á n' en Sagasta.

De la montanya á las Corts,

de las Corts á la montanya...

anirém voltant la cinia

la santa cinia de Espanya.

EPIGRAMA.

Lo reverent Pare Ambros

ha dit á un noy eix matí

—Digas xiquet ¿Tu ets carli?—

—¿Que 's pensa que soch cap gós?—

Lo reverendo, furios,

l' amenassa ab foch etern,

cridant: —Espanya es. ' infern!

Qui la mana es Llucifé!...

Y 'l noy diu: —¿Donchs qui es vosté

que está cobrant del govern?

—Pensador profundo, legislador eminent,
hábil polítich, diu l' *Iberia*, parlant de un
home....

—¿A qui 's refereix la *Iberia*? ¿A n' en Bis-
mark?... ¿A n' en Gladstone?... A n' en
Thiers?....

—Cá home, tiri mes amunt.

—¿Donchs á qui? Quins polítichs hi há mes
grans que aquestos en tot Europa?

—Y en Sagasta ahont me 'l deixa?

—En un temple de paper que té per colum-
nas las de la *Iberia*.

A un actor xiulat l' hi deya un dia un séa
amich:

—Home no surtis á representar. ¿Que no
'u véus que 'l públich te xiula y t' ompla de
desaires.

—Ay amich! Bé 'u sabs tu prou lo que ape-
sar de tot me mou á fer de l' ofici. La fam no
admet transaccions...

—La fam!.. la fam.... Donchs mira, fes lo
que vulguis: A mi 'm consta que avuy te tre-
huen á cops de patata.

—De patata dius? ¡Ay! si quan menos me 'n
tiressen mitja dotzena de quintars! Quin tip
que m' en faria.

EPIGRAMA.

Al truch jugava cert dia

don Roch ab una xicota

que per criada tenia,

y ell las cartas per dessota

palpava y las conceixia.

Ella comprenent la maula

l' hi diu al fi: —Senyor Roch

jugui sens dir cap paraula,

y en quan per sota la taula

no s' hi val á mirá 'l joch.

Se parla de una ley de imprenta.

Se diu que treballan en ferla en Sagasta y
en Romero Robledo.

¿Que tal será 'l fill, si aquesta son los pares!

—Home: A propósit de la ley de imprenta.
¿Se ficará també ab las *impressions* del cor?

—Jo crech que 's quedarà pel camí, y que

arribará no més fins a las costellas dels pobres escriptora.

Lo governador de Bilbao demana nota als arcaldes dels capellans que se n' han anat ab los carlins.

«Será per ferlos capellans de regiment, en los nous batallons de reserva que van a crearse?»

Tot pot ser en la terra dels convenis, y dels ministres de Gracia y Justicia que encare pagan als Seminaris una quantitat de 30 mil duros, porque pujan pendre carrera 'ls joves aspirants a capellans trabucaires.

—¿Que tal que 'ls sembla lo discurs de 'n Castelar?

(Un partidari del govern:) Una manxiula.

(Un neot:) Llástima que en Castelar no siga missionista!

(Un radical:) Vejín: fins are que en l'oposició 'ns moriam de gana, no 'ns haviam adonat de lo bons que son los discursos de 'n Castelar.

(Un republicà:) Los discursos de l' Emilio, creman als del govern com lo mateix petróleo; cauhen en lo Congrés com una bomba, y alentan als federals com un trago de víd' aquells que 'ls àngels hi ballan.

Molt se parla de la suspensió de garantias constitucionals.

¿Se suspendrán tant mateix? Encare que aixís com aixís, fent lo que 'ls donga la gana, com fan, no sembli necessari, la vritat es que 'l dur la careta per tant temps, ofega.

Afora, afora la màscara! Viva la comoditat!

Los governs dels últims temps dels Borbons varen suspendre las garantias, avans d' enfonsarse per sempre mes.

Un meu oncle que estava molt gras, tingué una pulmonia, lo sangraren y morí al dia següent.

¡Oh y que 'm vá fer heréu!

¡Qui será l' heréu de l' altre malalt?

¿Tant increment ha prés la insurrecció carlista que siga necessaria la suspensió de garantias?

A nosaltres nos sembla que l' absolutisme 's combat ab la llibertat, y no ab un altre absolutisme.

Un y un fan dos, aquí y a totas las parts del mon.

Si 'l govern no 'u sab que vaja a estudi.

Lo carlí Sr. Muzquiz, desenganyat, tracta de fundar un periódich ab lo titol de «La República católica.»

Que hi haja republicans catòlics no hi tinc res que dir.

Pero en quan a la República.... Si 'l senyor Muzquiz conegués a aquesta senyora veuria que per la seva cara no li vá pas bé 'l bonete, per mes que siga vermell com lo dels escolans.

En Candau es ministre y no es espanyol.

A la quènta quant vá haver de corre la quinta alega que ell era francès, y de aquesta manera 's salvá de que 'l rifessin.

Are ho entench tot. Are comprench porque dava pa negre als seus treballadors. Are veig porque es ministre de l' Espanya agonisant. Are m' explico porque al citar uns versos del poeta Argensola, deya que aquest senyor era un philosoph de la Grecia.

Digué an Topete al pujar al ministeri, mentres en Serrano era a las Provincias:

—«No faig programa de govern, porque no mes soch president interi.»

Y al arribar en Serrano diu:—«Estich comptentament d' acort ab lo Sr. Topete y accepto en un tot lo seu programa.»

Lo millor programa son los sis mil duros y la salsa corresponent. Sigam franchs!

—Ja no haurian d' esser dels de la teula!

Sembla que en cert tribunal de exámen de la facultat de Filosofia y Lletres d' aquesta Universitat, que per mes senyas está presidit per un capellá, se suspen a trotxe y a motxe als deixebles llibres, tant sols per aquest motiu. Y no s' creguin que siga perquè lo catedràtic ha ensenyat molt bé la assignatura que li pertany, puig al contrari, a classe no mes hi conta que cuentos y tonterias.

Per que s' fassian càrrech de lo que son los exámens de aquella assignatura hi posarem una mostra.

Se tracta de Lliteratura grega—Sab Lisias quina veu tenia?

—No senyor.

—Sab si s' vó enragullar una vegada per que lo sol li tocava a la cara?

—No senyor.

—Vejám una altre cosa: ¿Sab quantas lletres hi há en lo primer cant de la Iliada?

—No senyor.

—Donchs vosté no sab rés! vosté queda suspés.

Las funciones de moda de lo TEATRO ESPAÑOL se veu que será com varem dir ja lo que llamará mes la atenció aquest istiu en lo paseig de Gracia. La última que 's va donar lo dijous, lo teatro estaba plé de una escallida concurrencia y la Zarzuela los dos Ciegos, va ser molt ben executada y cantada, mereixen grans aplausos de tot lo públich. Durant los intermedis, en los jardins iluminats a la veneciana, una música militar tocaba escullidas pessas.

Vaja los aficionados a las funciones equestres aquest istiu están de enhorabona. Lo Teatro del Prado Catalan segons las noticias que tenim y lo que hem vist se lluirá molt.

Lo teatro está convertit ab un elegant circo, artistas de gran mérit, Clowns ó graciosos que 's davan cada morma ab cada salt mortal que fan, acompanyats de gestos ridiculs que obligan a esclatar de riurer, gran surtit de caballa: alts, petits, grossos, magres y ben adiestrats que 'ls dich que tot en tot no s' aurá vist res millor.

Comensan avuy, vajin a véurels y no dirán que exagerem mica.

Encara no podem anunciar a nostres lectors a la hora d' entrar nostre número en prempsa, si D. Bernat sen va ó 's queda.

¡¡¡Quina llástima!!!

ULTIMA HORA.

EXTRACTADA DELS PERIÓDICHS DE LA CAPITAL.

BANYA VUIT. Lo seté ministeri de la dinastia de Amadeo presidit pel general Serrano ha mort y ha ressuscitat lo ministeri vuit radical.

Los motius que son causa de la caiguda del ministeri del general de Amorebieta son los següents: Lo rey s' ha negat a firmar lo decret de suspensió de garantias constitucionals, fundantse en que ha vingut a regnar ab la Constitució y no sensa la Constitució y va dir mes, que si no era posible lo govern Constitucional, que s' elegís un altre forma de govern ó s' elegís un altre rey; pero que ell estava lligat per un solemne jurament.

Los rumors de abdicació son constans y sembla que van augmentant.

També lo rey ha cridat als homes importants de tots los partits porque sincera y lealment diguésin si era arribada la hora de que era imposible lo govern constitucional y que fos necessaria una dictadura. Per altre part ha consultat als homens del partit radical si era possible en las circunstancias actuals obertas las Corts, constituhir un ministeri radical que tingués condicions de govern. Los consultats

per supuesto varen opinar que podian gobernar sense la dictadura. Los conservadors opinaban lo contrari, fundantse en que los radicales sentloshi adversa la majoria de las Cámaras, no hi poden confiar, y anyadian que resolta la crisis en sentit radical fora antiparlamentaria.

Lo rey Amadeo sembla que ha exigit de uns y altres per escrit las anteriores declaraciones.

Un emisari del rey va sortir cap a Tablada a conferenciar ab lo senyor Zorrilla, un altre cap a Logronyo per demanar en nom del rey a Espartero que accepti la presidencia de un ministeri que si 's lograba (lo que no 's creu) serviria de llas de unió a tots los progressistas y aixins no fora precis disoldres las actuales Corts.

¿Que farà? ¿Que resoldrá?

Lo telégrafo ja 'ns ho ha anunciat, un ministeri radical en lo poder.

Soluciones a las xaradas del numero anterior

Bona beguda es lo té
Lo té-u deus ben conservar
Te-la acostumo a gastar
si vull vestir un xich bé.
Si a Tu-la vols agradar
mirathi un xiquet primé.

ja que si ella l' hi convé
pr' una TE-U-LA 't pot deixar.

ODALL.

II.

Lo-pa-tou se menja
Lo-ré- 'ls músichs cantan,
Lo-llas-estret, lliga,
Las pa-re-llas ballan.

ODALL.

XARADAS.

I.

En certa prima y tercera
hi-había una mocetona
de qui jo anava el darrera
per bona prima y segona.
Jo se que ella molt me estima
y aixís la dech estimar;
pro l' no podermi casar,
a mi molt segona y primera.
Tot lo que té ab mi ho esmersa
y a mi de debó 'm sab greu,
per que vinch com ja veyeu
de mala segona y tersa.
Y si visch a Barcelona
com tothon sab que s' ben cert
descendeixo del desert
que s' diu tercera y segona.
Y si m' veniu al darrera
tot los dias que hi ha encant,
vendre 'us podré aixó pagant,
una tercera y primera.
Lo meu tot es un panarra
que manant una pandilla
se titula cabecilla
de la facció de Navarra.

Lo GITANO.

II.

Buscarás ma primera
per modular,
puig es indispensable
si vols cantar.
Si no tingués segona
jo no escriuria
y lo meu tot tocarme
tampoch podria.
Cosa es bona per l' home
estar tercera,
y faig al que m' insulta
dos y primera.
Lo tot es un paper,
un nom de dona,
y també una cosa
que a voltas sona.

Tóvol.

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.

